

Hartay Csaba

Nélkülük

Az évszakokban ott a halál sérthetetlen fensége.
 Hogy mint a növekvő ítélet, rám is rabság és kín vár.
 Az évszakokat hagyjuk itt, ez az egyedüli bizonyosság.
 Télkívüli élmény túloldali létünk. Nemlétünk.
 Nem menekülsz meg. Besoroznak a folyosón várakozva.
 Az őszben ott a túlélés gyengülő izommunkája,
 hogy az utolsó korhadt ágkar is átnyúlik, elér.
 Milyen az a távoli, rég elhullott, de ma is tartó évszak, ahol halottaink
 ülnek egy vályogház kemencés, belső, meleg terében.
 És igen, látni, ahogy lakomáznak. A poharak visszatükrözik.
 Beszélgetnek. Félelmetes. Barátságos. Idegen.
 Miféle másik világ van az álmaink elhagyatott peremvidékén.
 Nézd, nevetnek, így már mi sem tudunk többé sírni.
 Boldogok nélkülünk is. Mi is boldogok akarunk lenni nélkülük.
 Mert végül az évszakokat hagyjuk itt, halottaink befogadnak.

El nem küldött

Maradj, ne moccanj, légy szobra annak,
 aki az opálfelhőkön ül, s lába alatt tiport kígyó.
 Önmagam kartonlapjai alól, mögül.
 Kinézni, ki kíváncsi még rajtam kívül.
 Szorongásaim, felszabadulásaim.
 Nincs lélegzete a cserépvédlett háznak,
 csak a tüdővesztett bordák,
 mint apám utolsó, el nem küldött üzenete.
 Hogy van valami tarvágás sújtotta évszak.
 Magasról kellene nézni múltunk.
 Kiállni, és integetni a táborlakóknak.

Számok rémisztenek így, álmokkal.
 Hogy egy kihűlt matematikust találnak
 otthonomban, és nem jött rá a megoldásra.
 Félek tőled. Ne gyere közelebb.
 Beteg voltam, aludtam húsz évet.
 Álmatlan tücsök zenél.
 Szép, ha villog a fény, és virágzik a tenger.
 A hajó játékszerem.

Csupa szúrt seb a csend körülöttem.
Csobogás, lassú hullámok.
Rozsdás számjegyek altatnak tovább.

Ők ébredjenek bennem

Az éji út, ahogy haladva szaggattam a ködfátylakat.
Komolyzene szólt a rádióból. És mégis mosolyogtam.
Szarvasokat, őzeket vártam kiugrani, de csak macskák
rejthetlenné vált szemvillanásai kísérték az árkokból.

Komolyzenét hallgatva végig úton lenni éjjel.
Soha meg nem érkezni, saját reggeleim megvárnak.
Éji véráram, sűrű, sötét folyam az ismeretlen idő.
Kiszállva elindulni a pusztaságba, eltűnni, elfogyni.

Az út nem ismer engem, a megérkezés kórusa elhalkul.
Komolyzene az októberi éjben, megismerni önmagam.
Szarvas, őz, nyúl, macska. Ők ébredjenek bennem.
Aki nem hallja meg a zenét, gyűrt kottát dobjon elhagyott

utak beomló üregébe.

Filip Tamás

Nem látják rajtad

Mikor a ruhatárosságból végképp
eleged lesz, lemondasz, szaladgáljon más
az idegen kabátokkal, ismerős bilétákkal.
Hát nem látják rajtad, hogy renegát vagy?
Hogy szakadár? Mizantróp? Polihisztor?
Inkább elégetett naplót olvasol,
melyeket te írtál egy másik életedben,
és úgy érzed magad, mint egy fényevő
borult időben, vagy egy holdkóros,
aki napszúrást kapott. Mész lassan
a szurdoksötétben, izmos lépcsőkön
csúszkál a lábad, hátizsákodban a kút
és kenyér könyve, de nem mersz
megállni, hogy elővedd, s ha mégis